

Academic Achievement and Participation in Extracurricular Activities for Development of Students in the Faculty of Management Sciences, Prince of Songkla University

Nattawut Jindawong^{1*}

¹Faculty of Management Sciences, Prince of Songkla University, Thailand

*Corresponding author. E-mail: Nattawut.j@psu.ac.th

ABSTRACT

This research aimed to study 1) academic achievement of students, 2) participation in extracurricular activities for student development, and 3) participation in extracurricular activities for student development classified by academic achievement levels of students in the Faculty of Management Sciences, Prince of Songkla University. This research was a retrospective study utilizing existing data collection methods. Data collected included students' academic achievement from high school or equivalent education and undergraduate level, along with data on participation in extracurricular activities for student development. The study included 1,905 students who enrolled from the 2017 academic year until graduation in 2020-2022. Descriptive statistics used for data analysis was mean, frequency, percentage, minimum and maximum values, standard deviation, and coefficient of variation. The research results revealed that: 1) Academic achievement of students in the Faculty of Management Sciences, Prince of Songkla University was mostly at an excellent level, and most students had higher cumulative grade point averages at the undergraduate level compared to their high school or equivalent level before entering the Faculty of Management Sciences. 2) Most students participated in university activities during their first year. The top three categories of elective activities that students participated in were: (1) activities enhancing intellectual abilities, social skills and academic and professional skills, (2) activities promoting democracy and institutional pride, and (3) activities promoting health development and recreation, respectively. 3) Students with high academic performance had high levels of participation in extracurricular activities.

Keywords: Academic Achievement, Extracurricular Activities, Holistic Learning

ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษากับการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

นัฐวุฒิ จินดาวงศ์^{1*}

¹คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประเทศไทย

*Corresponding author. E-mail: Nattawut.j@psu.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา 2) การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา และ 3) การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นการวิจัยที่ใช้วิธีรวบรวมข้อมูลที่มีอยู่เดิม (Retrospective study) โดยเก็บข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าและในระดับปริญญาตรี และข้อมูลการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาของนักศึกษาที่เข้าศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2560 จนกระทั่งสำเร็จการศึกษาในปี 2563-2565 จำนวน 1,905 คน ใช้สถิติเชิงพรรณนาในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ความถี่ ร้อยละ ค่าต่ำสุดและค่าสูงสุดของชุดข้อมูล ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับดีมาก และนักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรีมากขึ้นจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ 2) นักศึกษาส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทกิจกรรมมหาวิทยาลัยในชั้นปีที่ 1 มากที่สุด และกิจกรรมประเภทเลือกเข้าร่วมตามความสนใจที่นักศึกษาเข้าร่วมมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ (1) ด้านเสริมสร้างสติปัญญา ทักษะทางสังคม วิชาการและวิชาชีพ (2) ด้านเสริมสร้างความเป็นประชาธิปไตยและความภูมิใจในสถาบัน และ (3) ด้านเสริมสร้างและพัฒนาสุขภาพ และนันทนาการตามลำดับ 3) นักศึกษาที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับสูงมีชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาอยู่ในระดับสูงด้วย

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา, กิจกรรมเสริมหลักสูตร, การจัดการเรียนรู้แบบองค์รวม

© 2025 JOMSD: Journal of Organizational Management and Social Development

บทนำ

การศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาที่จะต้องพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นบุคลากรทางสังคมที่พร้อมด้วยทักษะวิชาชีพ (Hard Skills) และทักษะด้านคนและสังคม (Soft Skills) การพัฒนานักศึกษาให้มีความพร้อมทั้ง 2 ด้านที่กล่าวมานี้ เป็นสิ่งสำคัญในการจัดการเรียนรู้ในวิทยาลัยอุดมศึกษา การจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์และให้ความสำคัญต่อการสร้างพื้นที่ปลอดภัยในการเรียนรู้ จึงเป็นการเรียนรู้รูปแบบหนึ่งของช่วงวัยเริ่มต้นของวัยผู้ใหญ่ ที่มีความเหมาะสมสำหรับบัณฑิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษามาก ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้มากกว่าร้อยละ 80 ในขณะที่หากเรียนแบบบรรยายให้ผู้เรียนจดจำ ผู้เรียนจะเข้าใจการเรียนรู้ได้เพียง ร้อยละ 20 (สมพร รุ่งเรืองกลกิจ และคณะ, 2564) สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิมล สพฤกษ์ศรี และโชคชัย เตโช (2559) ที่พบว่า การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเป็นวิธีการสอนแบบใหม่ ที่สามารถพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดทักษะในศตวรรษที่ 21 มีความพร้อมในการเรียนรู้และการใช้ชีวิต ซึ่งตรงกับทฤษฎีของ John Dewey นักปฏิรูปการศึกษาชาวอเมริกัน ได้ยกย่องประสบการณ์ทั้งปวงให้เป็นสิ่งที่จำเป็นมากที่สุดสำหรับผู้เรียน เรียกว่า

“Learning by doing” โดยแนวคิดดังกล่าว หมายถึง การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดจากการกระทำ และฝึกทักษะแสวงหาความรู้ร่วมเป็นกลุ่ม การจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติ หรือจะพูดอีกอย่างว่าเป็นการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมหรือโครงการ (Project Based Learning) (หทัยวรรณ เจียมกิตติกันนธ์ และคณะ, 2565) ด้วยเหตุนี้ จึงสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ในวิทยาลัยอุดมศึกษาควรมีการจัดการเรียนการสอนทักษะวิชาชีพควบคู่ไปกับการเรียนรู้ในห้องเรียนเพื่อให้ได้มาซึ่งทักษะด้านคนและสังคม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นสถาบันการศึกษาที่มีภารกิจในการผลิตบัณฑิตสู่การเป็นพลเมืองคุณภาพของโลก ด้วยการจัดการเรียนการสอนที่เป็นมาตรฐานในระดับสากล ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการเรียนรู้ควบคู่กับการทำกิจกรรม โดยตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 เป็นต้นมา ได้มีการกำหนดให้นักศึกษาในระดับปริญญาตรีทุกหลักสูตรจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมไม่น้อยกว่า 100 หน่วยชั่วโมง ตามโครงสร้างกิจกรรมที่กำหนด เพื่อเพิ่มพูนทักษะที่อยู่นอกเหนือจากหลักสูตรการเรียนการสอน จนกระทั่งปีการศึกษา 2560 มหาวิทยาลัยได้ปรับโครงสร้างกิจกรรมดังกล่าวให้มีความเหมาะสมกับนักศึกษา สภาพสังคมและแนวทางในการพัฒนาคุณภาพนักศึกษา ภายใต้แนวคิดการพัฒนานักศึกษาแบบขั้นบันได เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามช่วงเวลาที่เหมาะสม พัฒนานักศึกษาเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติตามอัตลักษณ์นักศึกษา ที่ว่า “ซื่อสัตย์ มีวินัย ใฝ่ปัญญา จิตสาธารณะ” เป็นบัณฑิตที่เป็นที่ต้องการของสังคมและตลาดแรงงาน (สุภาภรณ์ เฟื่องทอง, 2564)

จากการดำเนินงานของคณะวิทยาการจัดการที่ผ่านมาพบว่า ยังไม่ได้มีการศึกษาทบทวนการดำเนินงานในมิติของความเหมาะสมและความสอดคล้องของการจัดการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานักศึกษาของคณะวิทยาการจัดการตามหลักการจัดการเรียนรู้แบบองค์รวม (Holistic Learning) หากปล่อยให้สภาพดังกล่าวเกิดขึ้น อาจส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้ของคณะวิทยาการจัดการอย่างต่อเนื่อง จึงมีความจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่คณะวิทยาการจัดการต้องทำการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาซึ่งเป็นผลลัพธ์ของการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนกับชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา ซึ่งถือเป็นตัวชี้วัดความสนใจและพฤติกรรมในการเรียนรู้ทักษะด้านคนและสังคมของนักศึกษา เพื่อศึกษาให้เห็นว่าระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาคือค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (Cumulative Grade Point Average หรือ CGPA) และการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการเป็นอย่างไร อีกทั้งเพื่อศึกษาว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมีพฤติกรรมในการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อพัฒนาตนเองในลักษณะใด โดยมุ่งหวังที่จะใช้ผลจากการศึกษาในการทบทวนการดำเนินงานของคณะวิทยาการจัดการ และยกระดับขีดความสามารถในการผลิตบัณฑิตให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
2. เพื่อศึกษาการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
3. เพื่อศึกษาการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยที่ใช้วิธีรวบรวมข้อมูลที่มีอยู่เดิม (Retrospective study) โดยได้รับการอนุญาตจากคณบดีคณะวิทยาการจัดการ และได้รับการพิจารณาเห็นชอบการดำเนินการวิจัยจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ (Human Research Ethics) ซึ่งมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิเคราะห์ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่เข้าศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2560 จนกระทั่งสำเร็จการศึกษาในปี 2563-2565 จำนวน 1,905 คน โดยเป็นบุคคลที่ผ่านการวัดและประเมินผลรายวิชาต่าง ๆ ครบถ้วนตามหลักสูตรและข้อกำหนดของสาขาวิชาที่จะรับปริญญา และได้รับการเสนอชื่อเพื่อรับปริญญาและการอนุมัติให้ปริญญา ตามระเบียบมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ว่าด้วยการศึกษาชั้นปริญญาตรี พ.ศ. 2558 (สำนักการศึกษาและนวัตกรรมการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2558) โดยสาเหตุที่เลือกใช้ข้อมูลของนักศึกษากลุ่มดังกล่าว เพราะเป็นกลุ่มประชากรที่มหาวิทยาลัยมีการบังคับใช้โครงสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา ตามประกาศมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ฉบับลงวันที่ 6 มิถุนายน 2560 ในการสำเร็จการศึกษา ก่อนจะมีการประกาศใช้โครงสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา พ.ศ. 2566 ซึ่งมีผลกับนักศึกษาที่จะสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2566 ทั้งนี้ จะต้องเป็นนักศึกษาที่มีข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ที่วัดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาโดยใช้เกณฑ์วัดระดับผลการเรียน (level of Achievement) ระดับคะแนนเต็ม 4.00 ด้วย เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเปรียบเทียบ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาย้อนหลัง (Retrospective study) โดยใช้ข้อมูลของนักศึกษาจากฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จึงมีการประยุกต์ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Microsoft Excel ในการจัดทำแบบฟอร์มเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งพัฒนาขึ้นเพื่อรวบรวมข้อมูลของนักศึกษาที่จำเป็นต่อการศึกษาดังกล่าวตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาคือค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (Cumulative Grade Point Average หรือ CGPA) ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า และระดับปริญญาตรี และข้อมูลการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษา นำแบบฟอร์มดังกล่าวขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความครบถ้วนและคุณภาพของเครื่องมือ และได้รับการพิจารณาเห็นชอบจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ (Human Research Ethics)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บข้อมูลปฐมภูมิของกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่

1) ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า และระดับปริญญาตรี

2) ข้อมูลการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาของนักศึกษา ที่เกิดจากการบันทึกข้อมูลผู้เข้าร่วมกิจกรรมในโครงการและกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้น ทั้งภายในและภายนอกคณะวิทยาการจัดการ ระหว่างปีการศึกษา 2560-2565

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ทำการรวมข้อมูลจากทั้ง 2 ส่วน จัดชุดข้อมูลให้เป็นข้อมูลเดียวกัน

4.2 ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่

4.2.1 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา โดยใช้การวิเคราะห์หาความถี่และร้อยละของแต่ละระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม และวิเคราะห์ว่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าของนักศึกษาในแต่ละกลุ่มระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมของระดับปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในระดับใด อีกทั้งมีการวิเคราะห์เปรียบเทียบว่ากลุ่มประชากรที่ทำการศึกษามีค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมมากขึ้นหรือลดลงจากระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า โดยใช้สถิติความถี่และร้อยละ

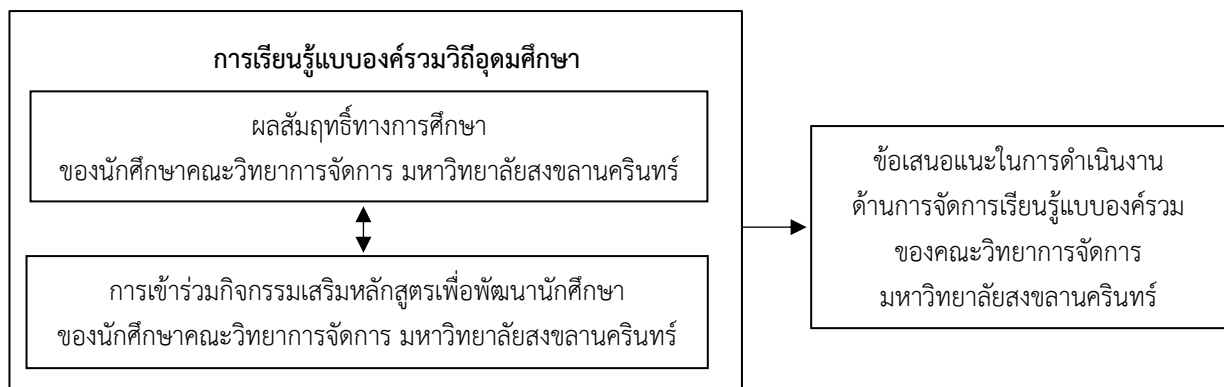
4.2.2 วิเคราะห์การเข้าร่วมกิจกรรมตามโครงสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาของกลุ่มประชากร โดยหาค่าต่ำสุดและค่าสูงสุดของชุดข้อมูล ค่าเฉลี่ยและค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน

(Coefficient of Variation หรือ C.V.) โดยกำหนดให้ค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผันร้อยละ 0-9 หมายถึงข้อมูลมีการกระจายและมีความแตกต่างในระดับน้อย ร้อยละ 10-19 หมายถึงระดับปานกลาง และตั้งแต่ร้อยละ 20 ขึ้นไปหมายถึงระดับมาก (สำเร็จ บุญเรืองรัตน์, 2555)

4.2.3 วิเคราะห์การเข้าร่วมกิจกรรมตามโครงสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา แสดงข้อมูลตามการจัดกลุ่มของแต่ละระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม และแสดงข้อมูลตามการเปรียบเทียบระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ กับระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี โดยหาค่าเฉลี่ยและค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษานี้ สามารถสรุปกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพที่ 1



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย พบว่า

1. ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ สามารถสรุปดังตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ

ระดับชั้น CGPA ป.ตรี	ความหมาย	จำนวน (คน)	ร้อยละ	CGPA ม.ปลาย	
				$\bar{x}$	S.D.
3.51-4.00	ดีเยี่ยม	410	21.52	3.20	0.35
3.01-3.50	ดีมาก	963	50.55	3.01	0.36
2.51-3.00	ดี	480	25.20	2.86	0.40
2.00-2.50	พอใช้	52	2.73	2.69	0.41
รวมทั้งสิ้น		1,905	100	3.00	0.39

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าเมื่อศึกษาถึงระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการพบว่า ประชากรทั้งหมดที่ทำการศึกษาทั้งสิ้น 1,905 คน คิดเป็นร้อยละ 100 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ คือ 3.00 (S.D.=0.39) แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่ามีความใกล้เคียงกันภายในกลุ่ม เมื่อศึกษาว่าประชากรส่วนใหญ่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีอยู่ในช่วงระดับชั้นเท่าใด พบว่าส่วนใหญ่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีอยู่ในช่วงระหว่าง 3.01-3.50 จำนวน 963 คน คิดเป็นร้อยละ 50.55 โดยนักศึกษากลุ่มดังกล่าวมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า คือ 3.01 (S.D.=0.36) แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการมีความใกล้เคียงกันภายในกลุ่ม

นอกจากนี้ ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ กับระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรี มีนักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมมากขึ้น จำนวน 1,336 คน คิดเป็นร้อยละ 70.13 มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมเท่าเดิมจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 0.79 และมีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมลดลง จำนวน 554 คน คิดเป็นร้อยละ 29.08

2. ผลการศึกษาการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

โครงสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ.2560 ที่นักศึกษาต้องผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดระยะเวลาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมไม่น้อยกว่า 100 หน่วยชั่วโมง ตามโครงสร้างกิจกรรมตลอดหลักสูตรแบบขั้นบันได ซึ่งมี 2 ประเภทคือ กิจกรรมมหาวิทยาลัย (กิจกรรม Y) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่กำหนดให้นักศึกษาเลือกเข้าร่วมตามชั้นปี โดยกำหนดให้เข้าร่วมชั้นปีละไม่น้อยกว่า 10 หน่วยชั่วโมง รวมตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 40 หน่วยชั่วโมง และกิจกรรมให้นักศึกษาเลือกเข้าร่วมตามความสนใจ จำนวนไม่น้อยกว่า 60 หน่วยชั่วโมง จากกิจกรรมเลือกเข้าร่วม 7 ด้าน ซึ่งผลการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สามารถสรุปดังตารางที่ 2 ต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ข้อมูลการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาของนักศึกษา

สถิติ	ชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา (ชั่วโมง)													
	กิจกรรมมหาวิทยาลัย					กิจกรรมเลือกเข้าร่วมในแต่ละด้าน								รวมทั้งสิ้น
	Y1	Y2	Y3	Y4	รวม	1	2	3	4	5	6	7	รวม	
Min	11	0	10	6	41	0	0	2	1	0	4	0	60	108
Ma	72	46	35	42	145	234	51	298	205	177	15	43	1,014	1,089
$\bar{x}$	33.9	12.9	13.2	15.3	75.4	21.85	3.33	50.2	33.0	15.5	35	3.50	162.5	237.9
C.V.	19.1	34.3	20.2	29.9	13.6	106.7	163.4	70.5	71.7	76.4	46	108.39	58.16	41.33

จากตารางที่ 2 พบว่าข้อมูลการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาของกลุ่มประชากรที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ มีชั่วโมงเฉลี่ยจากการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดหลักสูตร ทั้งสิ้น 237.98 ชั่วโมง ซึ่งนักศึกษาที่มีชั่วโมงกิจกรรมจากการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดหลักสูตรน้อยที่สุด คือ 108 ชั่วโมง และมากที่สุดคือ 1,089 ชั่วโมง โดยนักศึกษาแต่ละคนมีชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดหลักสูตรแตกต่างกันในระดับมาก (C.V.=41.33) เมื่อศึกษาแยกตามประเภทกิจกรรม พบว่า

ประเภทกิจกรรมมหาวิทยาลัย นักศึกษามีชั่วโมงเฉลี่ยรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าว 75.43 ชั่วโมง ซึ่งนักศึกษาที่มีชั่วโมงรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าวน้อยที่สุด คือ 41 ชั่วโมง

และมากที่สุด คือ 145 ชั่วโมง ทั้งนี้ นักศึกษาแต่ละคนมีชั่วโมงรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าวแตกต่างกันในระดับปานกลาง ($C.V.=13.67$) เมื่อศึกษานักศึกษามีการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกิจกรรมมหาวิทยาลัยในแต่ละชั้นปีเป็นอย่างไรบ้าง พบว่า ชั่วโมงเฉลี่ยในการเข้าร่วมกิจกรรมมหาวิทยาลัยของนักศึกษาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ กิจกรรมชั้นปีที่ 1 ($\bar{x}=33.96$) กิจกรรมชั้นปีที่ 4 ($\bar{x}=15.33$) กิจกรรมชั้นปีที่ 3 ($\bar{x}=13.20$) และกิจกรรมชั้นปีที่ 2 ($\bar{x}=12.95$) ตามลำดับ เมื่อศึกษาการกระจายของข้อมูลด้วยค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน ($C.V.$) สามารถเรียงลำดับการกระจายของข้อมูลการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกิจกรรมมหาวิทยาลัยจากน้อยไปหามาก คือ กิจกรรมในชั้นปีที่ 1 ($C.V.=19.14$) กิจกรรมในชั้นปีที่ 3 ($C.V.=20.24$) กิจกรรมในชั้นปีที่ 4 ($C.V.=29.93$) และกิจกรรมในชั้นปีที่ 2 ($C.V.=34.31$) ตามลำดับ

ประเภทกิจกรรมเลือกเข้าร่วม นักศึกษามีชั่วโมงเฉลี่ยรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าว 162.54 ชั่วโมง ซึ่งนักศึกษาที่มีชั่วโมงรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าวน้อยที่สุด คือ 60 ชั่วโมง และมากที่สุด คือ 1,014 ชั่วโมง ทั้งนี้ นักศึกษาแต่ละคนมีชั่วโมงรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าวแตกต่างกันในระดับมาก ($C.V.=58.16$) เมื่อศึกษานักศึกษามีการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกิจกรรมเลือกเข้าร่วมในด้านใดมากที่สุด 3 ลำดับแรก พบว่า นักศึกษามีชั่วโมงเฉลี่ยจากการเข้าร่วมกิจกรรมในด้านที่ 3 ด้านเสริมสร้างสติปัญญา ทักษะทางสังคม วิชาการและวิชาชีพ มากที่สุด ($\bar{x}=50.25$) รองลงมาคือ ด้านที่ 6 ด้านเสริมสร้างความเป็นประชาธิปไตยและความภูมิใจในสถาบัน ($\bar{x}=35.02$) และลำดับที่ 3 คือ ด้านที่ 4 ด้านเสริมสร้างและพัฒนาสุขภาพ และนันทนาการ ($\bar{x}=33.06$) เมื่อศึกษาการกระจายของข้อมูลด้วยค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน ($C.V.$) สามารถเรียงลำดับการกระจายของข้อมูลการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกิจกรรมเลือกเข้าร่วมจากน้อยไปหามาก 3 ลำดับแรก ได้แก่ ลำดับที่ 1 คือ ด้านที่ 6 ด้านเสริมสร้างความเป็นประชาธิปไตยและความภูมิใจในสถาบัน ($C.V.=46.11$) ลำดับที่ 2 คือ ด้านที่ 3 ด้านเสริมสร้างสติปัญญา ทักษะทางสังคม วิชาการและวิชาชีพ ($C.V.=70.52$) และลำดับที่ 3 คือ ด้านที่ 4 ด้านเสริมสร้างและพัฒนาสุขภาพ และนันทนาการ ($C.V.=71.78$)

3. ผลการศึกษาการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

การศึกษาการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา ของนักศึกษาแต่ละระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี สามารถสรุปดังตารางที่ 3-4 ต่อไปนี้

ตารางที่ 3 การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาของนักศึกษาแต่ละระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี

ระดับ CGPA ป.ตรี	ชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา ($\bar{x}$ ($C.V.\%$))												
	กิจกรรมมหาวิทยาลัย					กิจกรรมเลือกเข้าร่วม							
	Y1	Y2	Y3	Y4	รวม	A	B	C	D	E	F	G	รวม
3.51-4.00	34.35 (16.46)	13.31 (40.24)	13.59 (23.62)	16.25 (31.98)	77.50 (13.88)	24.20 (101.18)	3.81 (165.98)	59.37 (63.60)	33.45 (73.09)	16.27 (70.23)	37.50 (42.65)	3.82 (95.62)	178.42 (54.82)
3.01-3.50	34.12 (18.39)	12.92 (34.96)	13.28 (19.71)	15.54 (29.83)	75.86 (13.55)	22.60 (100.94)	3.56 (154.35)	51.53 (67.94)	33.33 (69.55)	15.89 (71.44)	35.83 (46.11)	3.61 (109.70)	166.35 (56.42)
2.51-3.00	33.48 (21.84)	12.74 (27.32)	12.76 (17.73)	14.31 (26.95)	73.29 (12.96)	18.82 (121.85)	2.56 (174.99)	41.87 (77.80)	32.04 (75.54)	14.43 (92.45)	31.98 (47.57)	3.14 (114.97)	144.84 (62.87)
2.00-2.50	32.31 (25.65)	12.46 (20.26)	12.60 (13.64)	13.69 (15.75)	71.06 (14.17)	17.38 (138.34)	2.33 (177.03)	31.81 (79.99)	34.21 (69.76)	13.67 (73.38)	28.71 (46.33)	2.17 (124.52)	130.29 (62.06)
													201.35 (40.77)

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาของนักศึกษาทั้งหมดที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ เมื่อแบ่งตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีของนักศึกษาพบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีชั่วโมงเฉลี่ยจากการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดหลักสูตร มากที่สุด คือ นักศึกษากลุ่มที่มี

คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีอยู่ในช่วงระหว่าง 3.51-4.00 ($\bar{X}$ =255.92) อันดับที่ 2 คือ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีอยู่ในช่วงระหว่าง 3.01-3.50 ($\bar{X}$ =242.21) อันดับที่ 3 คือ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีอยู่ในช่วงระหว่าง 2.51-3.00 ($\bar{X}$ =218.12) และน้อยที่สุด คือ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีอยู่ในช่วงระหว่าง 2.00-2.50 ($\bar{X}$ =201.35)

สำหรับการศึกษาค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผันของชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาของนักศึกษาทั้งหมดที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ เมื่อแบ่งตาม ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีการกระจายของข้อมูลชั่วโมงเฉลี่ยจากการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดหลักสูตรน้อยที่สุด คือ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีอยู่ในช่วงระหว่าง 3.51-4.00 (C.V.=39.76) อันดับที่ 2 คือ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีอยู่ในช่วงระหว่าง 3.01-3.50 (C.V.=40.27) อันดับที่ 3 คือ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีอยู่ในช่วงระหว่าง 2.00-2.50 (C.V.=40.77) และกลุ่มที่มีการกระจายของข้อมูลชั่วโมงเฉลี่ยจากการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดหลักสูตรมากที่สุด คือ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีอยู่ในช่วงระหว่าง 2.51-3.00 (C.V.=43.35)

ตารางที่ 4 การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา แสดงตามผลการเปรียบเทียบ ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ กับระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี

ระดับ CGPA ป.ตรี	ชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา ($\bar{X}$ (C.V.%))													
	กิจกรรมมหาวิทยาลัย					กิจกรรมเลือกเข้าร่วม								รวม ทั้งสิ้น
	Y1	Y2	Y3	Y4	รวม	A	B	C	D	E	F	G	รวม	
มากขึ้น	34.01 (19.04)	12.99 (35.26)	13.26 (20.58)	15.38 (29.55)	75.64 (13.81)	21.82 (102.08)	3.46 (165.46)	49.94 (71.25)	33.41 (70.93)	15.73 (73.73)	35.39 (45.67)	3.49 (107.13)	163.24 (57.55)	238.88 (41.00)
เท่าเดิม	35.40 (22.47)	12.00 (15.43)	13.20 (13.49)	15.33 (42.53)	75.93 (14.36)	17.53 (100.14)	2.40 (175.23)	49.87 (59.32)	34.53 (74.25)	12.93 (69.86)	34.40 (44.52)	3.93 (75.95)	155.60 (51.40)	231.53 (35.39)
ลดลง	33.79 (19.30)	12.87 (32.22)	13.04 (19.53)	15.23 (30.51)	74.92 (13.29)	22.04 (117.14)	3.03 (155.28)	51.01 (69.16)	32.15 (73.89)	15.16 (83.13)	34.16 (47.24)	3.51 (112.37)	161.06 (59.87)	235.98 (42.35)

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าข้อมูลการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา แสดงตามผลการเปรียบเทียบระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ กับระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี พบว่า นักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมมากขึ้น มีชั่วโมงเฉลี่ยจากการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดหลักสูตร ทั้งสิ้น 238.88 ชั่วโมง โดยนักศึกษาแต่ละคนมีชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดหลักสูตรแตกต่างกันในระดับมาก (C.V.=41.00) เมื่อศึกษาแยกตามประเภทกิจกรรม พบว่า นักศึกษากลุ่มดังกล่าวมีชั่วโมงเฉลี่ยรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกิจกรรมมหาวิทยาลัย จำนวน 75.64 ชั่วโมง โดยนักศึกษาแต่ละคนมีชั่วโมงรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าวแตกต่างกันในระดับปานกลาง (C.V.=13.81) สำหรับประเภทกิจกรรมเลือกเข้าร่วม นักศึกษามีชั่วโมงเฉลี่ยรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าว 163.24 ชั่วโมง โดยนักศึกษาแต่ละคนมีชั่วโมงรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าวแตกต่างกันในระดับมาก (C.V.= 57.55)

นักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมเท่าเดิม มีชั่วโมงเฉลี่ยจากการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดหลักสูตร ทั้งสิ้น 231.53 ชั่วโมง โดยนักศึกษาแต่ละคนมีชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดหลักสูตรแตกต่างกันในระดับมาก (C.V.=35.39) เมื่อศึกษาแยกตามประเภทกิจกรรม พบว่า นักศึกษากลุ่มดังกล่าวมีชั่วโมงเฉลี่ยรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกิจกรรมมหาวิทยาลัย จำนวน 75.93 ชั่วโมง โดยนักศึกษาแต่ละคนมีชั่วโมงรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าวแตกต่างกันในระดับปานกลาง (C.V.=14.36) สำหรับประเภทกิจกรรมเลือกเข้าร่วม

นักศึกษามีชั่วโมงเฉลี่ยรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าว 155.60 ชั่วโมง โดยนักศึกษาแต่ละคนมีชั่วโมงรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าวแตกต่างกันในระดับมาก (C.V.= 51.40)

นักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมลดลง มีชั่วโมงเฉลี่ยจากการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดหลักสูตรทั้งสิ้น 235.98 ชั่วโมง โดยนักศึกษาแต่ละคนมีชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดหลักสูตรแตกต่างกันในระดับมาก (C.V.=42.35) เมื่อศึกษาแยกตามประเภทกิจกรรม พบว่า นักศึกษากลุ่มดังกล่าวมีชั่วโมงเฉลี่ยรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกิจกรรมมหาวิทยาลัย จำนวน 74.92 ชั่วโมง โดยนักศึกษาแต่ละคนมีชั่วโมงรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าวแตกต่างกันในระดับปานกลาง (C.V.=13.29) สำหรับประเภทกิจกรรมเลือกเข้าร่วม นักศึกษามีชั่วโมงเฉลี่ยรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าว 161.06 ชั่วโมง โดยนักศึกษาแต่ละคนมีชั่วโมงรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทดังกล่าวแตกต่างกันในระดับมาก (C.V.= 59.87)

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ทำให้เห็นถึงระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรีของนักศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในช่วงระดับ 3.01-3.50 (ดีมาก) และนักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรีมากขึ้นจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ จึงสามารถกล่าวได้ว่าคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีวิธีการจัดการเรียนการสอน การออกแบบหลักสูตรและการเรียนรู้ตลอดจนการวัด และประเมินผลที่เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมและผู้เรียน จนสามารถจัดการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์แก่ผู้เรียนได้ โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่ได้ทำการศึกษาในครั้งนี้เป็นข้อมูลยืนยันข้อสรุปดังกล่าว สอดคล้องกับจุฬาลักษณ์ เทียนรุ่งรัมย์ และธนนิชชญาณ์ ศรีสวัสดิ์ (2564) ศึกษาพบว่า ปัจจัยสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน และปัจจัยด้านคุณภาพการจัดการเรียนการสอน มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต คณะการแพทย์แผนไทยอภัยภูเบศร มหาวิทยาลัยบูรพา และผลการศึกษาของ รัฐ กันภัย (2566) ที่พบว่า ปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

จากผลการศึกษาการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทกิจกรรมมหาวิทยาลัยในชั้นปีที่ 1 มากที่สุด และพบว่านักศึกษาสนใจการเข้าร่วมกิจกรรมด้านเสริมสร้างสติปัญญา ทักษะทางสังคม วิชาการและวิชาชีพ ด้านเสริมสร้างความเป็นประชาธิปไตยและความภูมิใจในสถาบัน และด้านเสริมสร้างและพัฒนาสุขภาพ และนันทนาการ มากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักศึกษาเลือกทำกิจกรรมตามความสนใจ และต้องการกิจกรรมที่เกิดประโยชน์ต่อตนเองในอนาคต สอดคล้องกับ สมโชค เฟื่องลี (2563) ศึกษาพบว่า นักศึกษาคณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ต้องการให้คณะส่งเสริมกิจกรรมการพัฒนาทักษะด้านการเรียนรู้และวิชาชีพ เพื่อนำไปใช้ได้จริงในอนาคตหลังจากสำเร็จการศึกษา และต้องการกิจกรรมการส่งเสริมอัตลักษณ์ของนักศึกษาคณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

จากผลการศึกษาการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับสูง มีชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาที่มากกว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนในระดับที่ต่ำกว่า เช่นเดียวกับนักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรีมากขึ้นจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ มีชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษามากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทำให้ทราบว่านักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง จะมีชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา

สูงด้วยเช่นกัน ที่เป็นเช่นนี้เพราะชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมที่สูงแสดงถึงการมีโอกาสนักศึกษาสามารถทบทวนความรู้ ผักผ่อนทักษะและสร้างทัศนคติที่ดีให้แก่ตนเอง สอดคล้องกับ ปฐมาวดี ทองแก้ว และคณะ (2567) พบว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้ผ่านสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง สามารถส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาความรู้ ทักษะการปฏิบัติงาน และสร้างเจตคติที่ดีในการศึกษา

สรุปผลการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ส่วนใหญ่อยู่ในระดับดีมาก และนักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรีมากขึ้นจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทกิจกรรมมหาวิทยาลัยในชั้นปีที่ 1 มากที่สุด สำหรับกิจกรรมประเภทเลือกเข้าร่วมตามความสนใจ ประเภทกิจกรรมที่นักศึกษาเลือกเข้าร่วมมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ 1) ด้านเสริมสร้างสติปัญญา ทักษะทางสังคม วิชาการและวิชาชีพ 2) ด้านเสริมสร้างความเป็นประชาธิปไตยและความภูมิใจในสถาบัน และ 3) ด้านเสริมสร้างและพัฒนาสุขภาพ และนันทนาการ ตามลำดับ โดยนักศึกษาที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับสูงมีชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาสูงด้วยเช่นกัน อีกทั้ง นักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรีมากขึ้นจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ มีชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษามากกว่านักศึกษากลุ่มที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรีเท่าเดิม และกลุ่มที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรีลดลง จากระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าก่อนเข้าศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง จะมีชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาสูงด้วยเช่นกัน ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะว่า คณะวิทยาการจัดการควรศึกษาแนวทางในการจูงใจให้นักศึกษากลุ่มที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมน้อย หรือนักศึกษากลุ่มที่มีชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาน้อย หันมาให้ความสนใจในการเรียนรู้ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนให้เพิ่มมากขึ้น เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาสามารถเข้าสู่กระบวนการเรียนรู้ ผักผ่อนทักษะและสร้างทัศนคติที่ดีตามหลักการเรียนรู้แบบองค์รวมได้อย่างมีคุณภาพ จนสามารถทำให้นักศึกษากลุ่มดังกล่าวมีผลการเรียนและชั่วโมงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาที่เพิ่มสูงขึ้น

1.2 จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีอยู่ในช่วงระดับสูงสุด และนักศึกษากลุ่มที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีมากขึ้นจากระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า เป็นกลุ่มที่มีชั่วโมงเฉลี่ยจากการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดหลักสูตรมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ของคณะวิทยาการจัดการมีแนวโน้มการดำเนินการในทิศทางที่ถูกต้อง ดังนั้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบองค์รวมในวิถีดุติการศึกษาของคณะวิทยาการจัดการ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องด้านการจัดการเรียนการสอนและด้านพัฒนาคุณภาพนักศึกษา ควรมีส่วนร่วมในการออกแบบหลักสูตรการเรียนการสอน และการกำหนดแนวทางการเรียนรู้ร่วมกัน

1.3 จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการมีความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษาที่แตกต่างกัน หน่วยงานด้านพัฒนานักศึกษาจึงควรมีการรับฟังความต้องการของนักศึกษาเป็นสำคัญ ทั้งในด้านความต้องการทางกายภาพ เช่น พื้นที่สนับสนุนการเรียนรู้ สิ่งอำนวยความสะดวก วัสดุอุปกรณ์ และบุคลากรด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ เป็นต้น และความต้องการด้านจิตใจและการพัฒนาศักยภาพ

เช่น ความรู้และทักษะในการพัฒนาตนเอง การพัฒนาด้านอารมณ์ สังคม จิตใจ เป็นต้น อีกทั้งควรเปิดรับฟังปัญหาที่เกิดขึ้นของนักศึกษาเพื่อให้สามารถแก้ไขได้ถูกต้องตรงประเด็น และควรมีการประเมินความพึงพอใจและความไม่พึงพอใจ ตลอดจนเปิดโอกาสให้นักศึกษาเสนอข้อเสนอด้านต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการสร้างผลสัมฤทธิ์ทางการผลิตบัณฑิต

2. ข้อเสนอแนะด้านการวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการศึกษาทั้งหมดในครั้งนี้ ได้แสดงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนรู้ในวิถีดุติศึกษา ดังนั้น เพื่อความลุ่มลึกของการศึกษาเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว คณะวิทยาการจัดการจึงควรมีการจัดทำงานวิจัยหรือแบบสอบถามผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสำคัญที่มีความเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบองค์รวมในวิถีดุติศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน และแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้แบบองค์รวมที่เป็นปัจจุบัน ทันสมัย และเป็นไปตามพลวัตของสังคมไทยและสังคมโลก เพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ด้านการผลิตบัณฑิตของคณะวิทยาการจัดการ และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้

เอกสารอ้างอิง

- จุฬาลักษณ์ เทียนรุ่งรัมย์ และธนนิชชญาณ์ ศรีสวัสดิ์. (2564). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต คณะการแพทย์แผนไทยอภัยภูเบศร มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสารศึกษาศาสตร์ มมร, 9(2), 343-354.
- ปฐมมาตี ทองแก้ว, จารุวรรณ มณีศรี และอาทิตย์ อินทรสิทธิ์. (2567). การประเมินสมรรถนะของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการทำโครงการในรายวิชา 711-101 ประโยชน์เพื่อนมนุษย์: เปรียบเทียบระหว่างการใช้สถานการณ์จำลองเสมือนจริงกับสถานการณ์จริง. วารสารการศึกษาและนวัตกรรมการเรียนรู้, 4(2), 209-221.
- รัฐ กันภัย. (2566). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี. วารสารมนุษยสังคมปริทัศน์, 25(1), 7-16.
- สมโชค เฟื่องลี. (2563). การศึกษาแนวทางการส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น (รายงานการวิเคราะห์ฉบับสมบูรณ์). ขอนแก่น: งานบริการการศึกษา คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สมพร รุ่งเรืองกลกิจ, เทวธิดา ชันคามโกชก, ยศวีร์ อิ่มอนันท์ และโสภา อ่อนโอภาส. (2564). การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์: พื้นที่ปลอดภัยในการเรียนรู้. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี, 12(1), 89-110.
- สำนักการศึกษาและนวัตกรรมการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (2558). ระเบียบมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ว่าด้วยการศึกษาชั้นปริญญาตรี พ.ศ. 2558. สืบค้นจาก <https://reg.psu.ac.th/main/regulations>.
- สำเร็จ บุญเรืองรัตน์. (2555). สัมประสิทธิ์ของความแปรผัน. สารานุกรมศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 46(2555), 68-71.
- สุภาพรณ์ เฟื่องทอง. (2564). โครงสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. สงขลา: กองพัฒนานักศึกษาและศิษย์เก่าสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สุวิมล สพฤกษ์ศรี และโชคชัย เตโช. (2559). การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมจากห้องเรียนสู่โลกกว้าง: กรณีศึกษาโครงการเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน ณ ประเทศสิงคโปร์และมาเลเซีย. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 13(2), 76-88.

หทัยวรรณ เจียมกิริติกานนท์, กนก รุ่งกิริติกุล และรุ่งฤดี เลี้ยวกิตติกุล. (2565). การจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยใช้
สื่อการเรียนรู้แบบออนไลน์ ผ่านกิจกรรมโครงงานตามแนวคิด “Learning by doing”. วารสารอักษร
ศาสตร์และไทยศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 44(2), 131-150.